

– благодійний чи інший некомерційний фонд, у тому числі громадська організація (організація, яка не має членства та створена з метою виробництва екологічної, оздоровчої, спортивної, культурної, освітньої й наукової діяльності, творчий союз, політична партія, науково-дослідна установа, вищий навчальний заклад III-IV рівнів акредитації, який внесений до Державного реєстру наукових установ, заповідники, музеї-заповідники). Правовий статус благодійних фондів регламентується Законом України «Про благодійну діяльність та благодійні організації» [4, Ст.1].

– пенсійний фонд, кредитна спілка, об'єднання співвласників багатоквартирних будинків, професійні спілки тощо.

Можна зробити висновок, що проблематика правового статусу некомерційних суб'єктів господарювання наростає у зв'язку із усе зростаючою комерціалізацією суспільного життя, включення в економічний обіг великого кола юридичних осіб. Це вимагає нового підходу до системної побудови господарсько-правових норм, визначаючих статус таких суб'єктів. Діяльність некомерційних організацій потребує подальшого реформувannya та удосконалення механізмів функціонування, оскільки на сьогодні вони не справляються з основними функціями, покладеними на них. Постає питання можливості створення Законодавчого акту який буде групувати некомерційних суб'єктів в одне ціле та розмежувати їх правовий статус, адже кожен з вище перерахованих суб'єктів регулюється низкою нормативно-правових актів.

*Список використаних джерел:*

1. Господарський кодекс України : Закон України від 16 січня 2003 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – №18, №19-20, №21-22. – Ст.144.

2. Про громадські об'єднання: Закон України від 22 березня 2012 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2012. – № 1. – Ст.1.

3. Про свободу совісті та релігійні організації: Закон України від 23 квітня 1991 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1991. – № 987-XII. – Ст.7.

4. Про благодійну діяльність та благодійні організації: Закон України від 05.07.2012 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2012. – № 25. Ст.1.

5. Машковська Л. В. Про підстави, передумови, похідні та супутні відносини у сфері некомерційного господарювання / Л. В. Машковська // Вісник господарського судочинства. – 2012. – № 3. – с. 168-172.

6. Господарське право: [підручник] / О.П. Подцерковний, О.О. Квасницька, А.В. Смітюх та ін.; За ред. О.П. Подцерковного, – Х.: Одиссей, 2010. – 640 с.

### **Проблеми визначення поняття «некомерційної господарської діяльності»**

**Ващенко К.С.**, студент магістратури ННІПП НАВС

*Науковий керівник:* кандидат економічних наук *Загорняк Н.Б.*

На сьогодні в українському законодавстві відсутнє єдине визначення, що б поширювалося на всі організації, які діють у некомерційному секторі. В різних законодавчих актах застосовуються такі визначення: некомерційне товариство (ст. 85 Цивільного кодексу України), суб'єкт некомерційного господарювання (ст. 53 Господарського кодексу України), неприбуткова організація (ст. 130 Господарського кодексу України), неприбуткові підприємства, установи та організації (п. 14.1.121 Податкового кодексу України). [1; с. 7-8]. Так, ст. 85 Цивільного кодексу України вказує, що неприємницькими товариствами є товариства, які

не мають на меті одержання прибутку для його наступного розподілу між учасниками[2]. Слід зазначити, що поняття «непідприємницьке товариство» та «некомерційне підприємство» не є тотожними, бо наприклад, установи, які не мають у своєму складі учасників (як це притаманно товариствам) взагалі не можуть розподіляти прибуток. Таким чином, узагальнюючи визначення некомерційного господарювання, основним критерієм залишається саме відсутність мети отримання прибутку [3; с. 100]. Стаття 53 Господарського кодексу України визначає, що некомерційне господарювання – це самостійна систематична господарська діяльність, що здійснюється суб'єктами господарювання, спрямована на досягнення економічних, соціальних та інших результатів без мети одержання прибутку [4], а Податковий кодекс, у власну чергу, оперує поняттям «неприбуткові підприємства, установи та організації», визначаючи, що основною метою їх діяльності є не одержання прибутку, а провадження благодійної діяльності та меценатства і іншої діяльності, передбаченої законодавством [5].

З огляду на викладене, можна узагальнити, що суб'єктами некомерційного господарювання є ті суб'єкти, які систематично здійснюють самостійну господарську діяльність, спрямовану на досягнення економічних, соціальних й інших результатів без мети одержання прибутку. При цьому такі суб'єкти створюються для виконання благодійних, культурних, наукових, управлінських функцій, функцій по охороні здоров'я громадян, задоволенню їх духовних й інших нематеріальних потреб, захисту прав і законних інтересів тощо [6, с. 575]. Вважаємо необхідним прийняти спеціальний закон про неприбуткові організації, який би встановлював єдине визначення такої діяльності й порядок її здійснення, а також внести відповідно зміни до існуючих нормативно-правових актів.

*Список використаних джерел:*

1. Крупка Ю.М., Гав'яз О.М.. - Правове регулювання некомерційної господарської діяльності : Навчальний посібник. - К.: Атіка, 2008. - 184 с.
2. Цивільний кодекс України : Закон України від 16 січня 2003 року // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 40-44, Ст.356
3. Господарський кодекс України. Науково-практичний коментар / Д.Л. Тупчієнко, С.В. Мостовенко, С.Г. Деледівка [та інш.] - К. : «Центр учбової літератури», 2013.- 672с.
4. Господарський кодекс України : Закон України від 16 січня 2003 року // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – №18, №19-20, №21-22. – Ст.144
5. Податковий кодекс України : Закон України від 2 грудня 2010 року // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – № 13-14, № 15-16, № 17, ст.112
6. Правовий статус суб'єктів некомерційної господарської діяльності / Л.В. Машковська // Актуальні проблеми держави і права. – 2011

## **Право на підприємницьку діяльність: актуальні проблеми здійснення**

**Патентна Н.С.**, студент магістратури ННПП НАВС  
Науковий керівник: кандидат економічних наук *Загорняк Н.Б.*

Головний зміст підприємництва як фундаментальної основи конституційного ладу складає конституційне право громадян на підприємницьку діяльність. Відповідно до ст. 42 Конституції України кожен має право на підприємницьку діяльність, яка не заборонена